

Men ibland söderns liljor kanhända finns de få,
som är så himmelskt sköna som Orsa-kullor små.
Ty deras kinder äro som mogna lingonbär.
Och deras ögon blåa som själva Siljan är.

Se därför vill jag leva bland kullor mina dar.
För deras röda kinder, det blåa ögonpar.
Och om jag skulle längta och tråna hem nå'n gång.
Då går jag ned till stranden och hör på kullans sång.

Mitt namn jag härför sätter att vittna däruppå.
För namnet gamle Kruse kan ingen tvivla på.
Från Västergyllen kommen, men han ej hem där har.
Han liksom duvan flyttar i alla sina dar.

Orsa—Härjeådalens Rallarvisa.

Författad vid Lindsborg år 1903 av Karl Björklund.

Från Orsa en järnväg nu drages mot nord.
Den går över mossar och stembunden jord.
I milslånga skogar den slingrande går.
Vid Härjeå dalen dess ändpunkt man når.

Här bygger man broar, här hugger man sten.
Det duger ej här vara veklig och klen.
Ej sorger få plats uti rallarens bröst.
I arbetet har han sin glädje och tröst.

Där förr man fick höra på taltrastens sång,
där hörs nu maskinernas brus dagen lång.
Här ångvisslan driver på flykten all sorg:
Och fort skyndar rälståget fram mot Lindsborg.

Orsa—Härjeådalens rallarvisa.

Melodi nr 37 b.

Från Or - sa en järn - väg nu dra -- ges mot
Nord. Den går ö - - ver mos - sar och sten - bun - den
jord I mils - - lång - a sko - - gar den sling - ran - de
går. Vid Här - je - - å - - da - len dess ändpunkt man når.

När om ett par år banans ändpunkt vi nå,
ett hjärtligt välkommen till Sveg vi då få.
Men om jag ej fram till den byn skulle nå,
min hälsning jag sänder med lok nummer två.

Mitt namn det är Björklund ifrån Hälsingland.
På rälståget kan ni mig träffa ibland.
Men trycker mig sorgen och dagen syns lång,
då tar jag gitarren och sjunger min sång.

Sedan Björklund år 1903 blivit gift i Lindsborg med
den gamle kransångarbasen "Bleking-Olles" Klara,
så ändrade han sista raden, och den lydde så: "Jag
klappar min flicka och sjunger min sång."

Björklund var född i Hälsingland, arbetade vid
D. H. J.-bygget, Sala—Gysinge och Östra Central-

Bild 32. Rallaraften i Vansbro 1939.

Bild 33. "Vik bekymmer ur snöhöljda bo."

banan samt kom år 1902 till O. H. J. Där arbetade han först i jordlag, sedan i kransångarlag och blev sedermera bromsare på rälskopplet, när detta kom närmare Lindsborg, nu kallat Emådalen. Som god gitarrspelare tog han, när det passade, värvning i Frälsningsarmén. Han reste till Amerika 1906 och levde där på ett ålderdomshem, åtminstone år 1937, då han lät höra av sig genom brev till en dotter, som är bosatt i Orsa.

Östra Centralbanans visor.

De gamla rallarskalderna äro numera icke lätta att hitta. De flesta hava för länge sedan lämnat in sina verktyg vid porten till det tysta okända. En av de mera produktiva viskonstnärerna, Gustaf Lindroth eller Linderöth, som han på gamla dagar kallar sig, lever dock ännu kvar över 70-årig på Bjärka-Säby gods vid Hovetorp på Östra Centralbanan. Förutom rallarvisor skriver han än i dag små dikter med hyllningar till naturen, till sin kära lilla stuga, som han fått sig anvisad på egendomen av godsägare Ekman, och till familjemedlemmar och gäster på slottet. Stugan har han själv inrett originellt och trevligt med blomsterdekorationer, deviser och fotografier på väggarna samt björnskinnsfällor och souvenirer från herrgården. Visorna sjunger han ännu själv med klar och kraftig stämma. Melodierna äro givetvis litet förvanskade. Så lär rallarsången "Uppå en järnvägsbyggnad" ursprungligen sjungits på melodien till Geijers Vikingen.